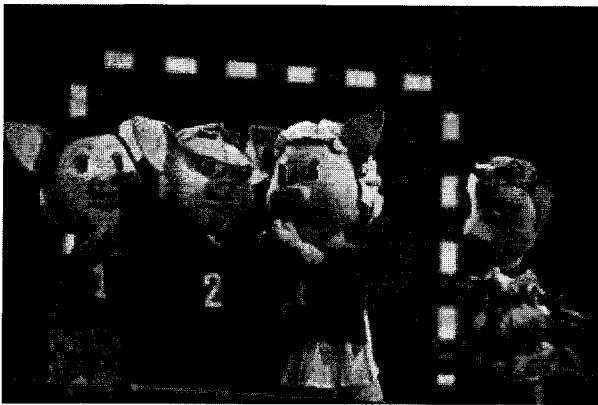

Az elfocizott mese – A három kismalac (komáromi Jókai Színház), Gabnai Katalin, május

 Egyéb

A szelídebb színházi nézők egy része évek múltán szert tesz egyfajta védekező önuralomra. Megtanulja, s aztán erre sűrűn emlékezteti magát, hogy az, amit lát, nem bosszúból készült, hanem azért olyan, amilyen, mert az alkotói energiákból ennyire futja. Minden edzettség ellenére azonban van úgy, hogy

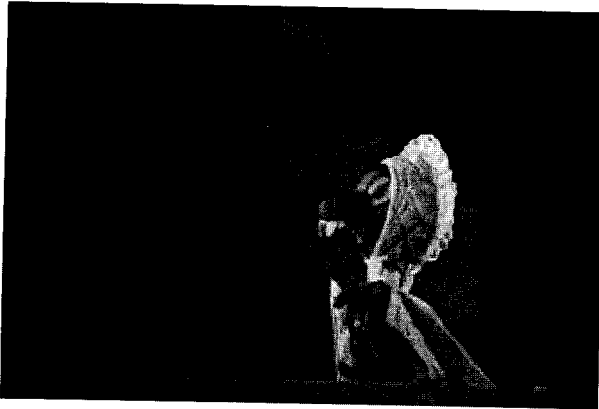
„Szó bennszakad, hang fennakad, lehellet megszegik.” Ilyenkor nincs mit tenni, meg kell próbálni megérteni, miért született, ami most elképeszt. De a szomorú megértés nem mindig jelenthet elfogadást. A gyógyítás és a nevelés területén sokszor siet segítségünkre a részvét. Erőt ad, segít legyőzni még a viszolygást is. De az ipari színház vonatkozásában a részvétnek nincs semmiféle jogosultsága. Ha a közönségre gondolunk, tán szóba jöhetne ilyesmi, de a végén úgyszólván ki kellene kötnünk a vezetői felelősségnél. Úgyhogy most elmesélem, mit láttam.

Utaztatásra tervezett, nagyszínpadi bábjátékot hoztak a komáromiak. *Győri Gabriella* díszletének három síkja van: hátul hatalmas vetített kép mutat erdőt vagy futófényes revüszínpadot, előtte könnyen mozdítható, síklapból készült fák és bokrok vonulnak,

futballkapu hálójá remeg, illetve szalma-, deszka- és biztonsági kamerákkal körberakott, csili-vili gazdagember-kóház emelkedik. A revüparódiának sejthető részben, a felnőtteket elgondolkasztató nevű, a Rózsaszín hernyóhoz címzett lokál előterében rózsaszín Cadillac lebeg. A tárgyak gondos megformáltsága letagadhatatlanul mutat egyfajta barkács-

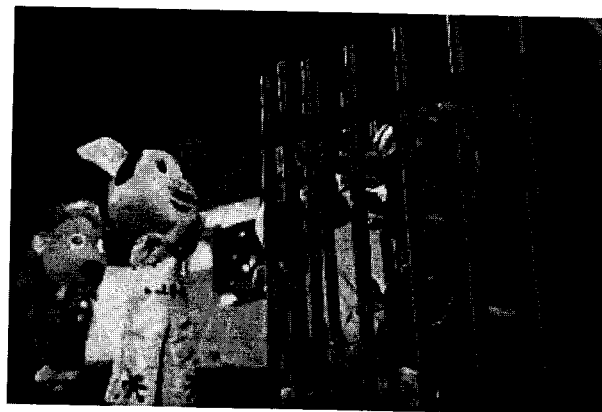
boldogságot, érezni, hogy sokat nevetettek a műhelyben a gyártás idején. De a színpadi tér harmadik, vagyis legelső síkjában megjelenő, s ott sürgő-forgó, de jobbra csak rázkódó kesztyűbábok megrendítően örömtelen figurácskák.

Nyuszi, Süni és Mókus inkább csak rovarféle képződmények, Röfi, Nyafi és Pufi, a rémrózsaszín malacok pedig igen bájtalanok, s erősen fogyókúra utáni állapotot mutatnak. Mindkét csoportban van egy-egy nőnemű lény, Nyafi és Süni, s szegény *Holocsy Krisztina* feladata, hogy ezekből

a síkhülyének rajzolt leánykákból figurát teremtsen. Farkas Ferdinánd (*Majorfalvi Bálint*) klasszikus módon veszi fel a kapcsolatot a közönséggel („*Hangosabban, nem hallom...*”). Mivel az eredeti házépítős mese fölpuffasztva sem lenne több húsz percnél, elé raktak egy koedukált (malacok kontra erdeiek) focimeccset, melyet a varjúnak látszó supermantaláros Holló közvetít, bíróként a Csiga jeleskedik, s cserejátékosnak a Százlábú áll be. Ez utóbbi három alakot *Tóth Károly* e.h. eleveníti meg, nem is tehetségtelenül.

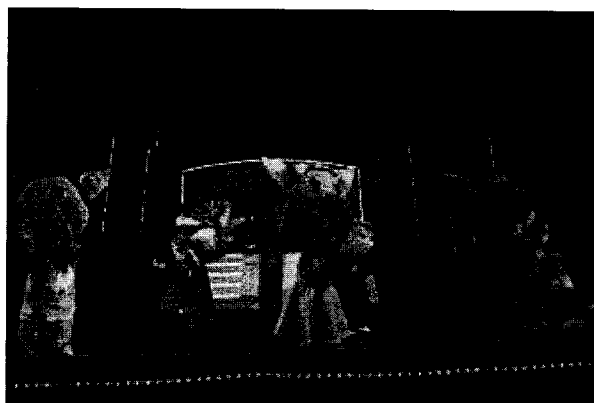
Gátlás és aggodalom nélküli vállalkozás a nehezen mozgó kesztyűs bábokkal focimeccset kezdeményezni. Nem is igen működik a mozgás. De a technikus öröm berakja az ismétléseket jelző nagy „R” betűket, ahányszor csak teheti, s a mélypontokon megjelennek a hirdetések, csak úgy, mint a

tévében, hogy egészen otthon érezzük magunkat a kultúránk hulladékmennyországában. Dramaturgiai pászítgatás eredményeképpen totális diszkóbuli a végkifejlet. Az erős playback-zene igen változatos. Van itt a subidubi revütől kezdve a Hair-idézeten át a beat-boxig minden („*Én vagyok itt-egy nyúl – ni! Ne merészelj hoz-zám nyúl-ni...*”). Az, hogy behozzák, majd visszaterelik a Forró vizet a kopaszra –mese koraszülött

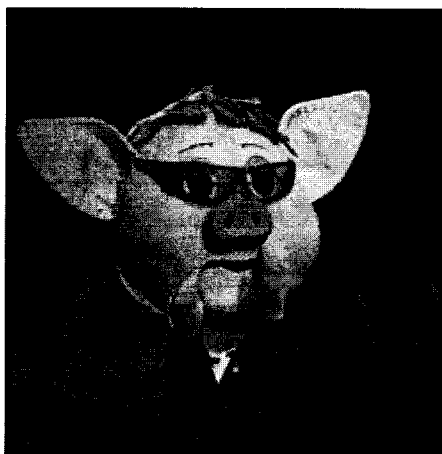
állagúra tervezett malackáját, elvileg még szellemes is. A nyelvi gazdagságot és zeneiséget illetően pompás merítést kapunk a városi folklór válogatott kamasz-beszólásaiból. Az angyalföldi aprónép ezt nemigen honorálja. Talán ha apukájuk, aki már a délutáni meccsre készül otthon, velük jött volna, még a B-középben is ezeken a poénokon derülne. De hát nincs itt. Szőke nagymamák arcukon révült mosollyal viszik kezükben kis kedvencüknek az 500 forintos peracet a szünetben, barna anyukák mondanak le a büfé 400 forintos kis minyonjáról, s páran már szünetben távoznak.

A színház honlapján azt írják, hogy a mű nagy népszerűségnek örvend óvodás és kisiskolás nézőik körében, s reményeik szerint a következő évadokban (!) is műsoron marad. Ha rákeresünk, kiderül, hogy *Pille Tamás* szerzői életművében ez az opusz valamikor a 2011-2012-es

évadra datálódik. Komárom 2014 őszén mutatta be, s azóta erősen utaztatja. A program szerint különösen Sopron nem tudott betelni vele, és Keszthely is meghívta, hiszen napi két előadást lehet belőle eladni. És mindent el lehet adni. Még ezt a túlélésre berendezkedett, pontatlanul kivitelezett, halált megvető bátorsággal és látható színházi gyakorlattal összeeszkábált zagyvaságot is. S ahogy írják, jön Pestre, jövőre is.

Lehet ilyesmit csinálni? Biztosan. Egyszer, úgy érettségi tájékán, házi örömködés céljából, sörök és fröccsök kíséretében. Aztán soha többet. De pénzért futtatni végig ezen az amúgy is elnevelt, szépérezékében is megzavarodott országon, ráadásul nevelési céllal... több, mint elképesztő.

Gabnai Katalin

(Színházi Kritikusok Céhe)

A három kismalac (komáromi Jókai Színház)

Író: Pille Tamás

Zeneszerző: Juhász Levente

Díszlettervező: Győri Gabriella m.v.

Bábok: Maszlay Judit m.v. és Somogyi Katalin m.v.

Rendező: Pille Tamás m.v.

*Szereplők: Pille Tamás m.v. /Kalmár Gergely m.v., Holocsy Krisztina,
Bernáth Tamás, Majorfalvi Bálint, Tóth Károly e.h.*

2016. május 7. kb. 500 néző